

Ing. Zdeněk Nachlinger

scénář k rozhlasové reportáži

Jak si představujete svůj život?

Já chci cestovat.

Já chci mít kočku.

Já chci umět hrát na housle.

Já chci létat.

„Já jsem byl vychován k tomu, že každéj, kdo něco dělá, je k tomu povolán“

Inženýr Zdeněk Nachlinger se narodil v roce 1945 v Úvalech a stal se zahradníkem, stejně jako jeho otec.

„Byl teda pro mě vzorem, protože všechno muselo bejt jasný, buď to je správně, nebo to nesmí bejt. Tečka.“

Protože vyrůstal v době tvrdého socialismu, kdy nerozhodovaly jen jeho schopnosti, ale vůle lidí, kteří byli nad ním, je jasné, že se záhy objevily první překážky.

„A to se projevilo v osmý třídě. Soudruh ředitel – oba dva, co jsme dělali ministranty – tak si nás povolal, strašným řevem na nás ječel, že teda tyhle individua na žádnou školu s maturitou ne, to zapomeňte, vyfasujete vidle, gumovky a půjdete na hnůj, abyste viděli, co to je práce.“

S pomocí třídního učitele, který přihlášku tajně podepsal, se na střední školu dostal. Tam měl problémy s učitelem zelinářství a tajemnicí, která ztratila jeho přihlášku na vysokou školu. Na tu se dostal až za rok.

„Na tý vejšce mi zabral veškerej čas ta snaha učit se, abych nevylít. Pro absolventy odborných škol nám udělali takzvanéj kurz blbejch – to bylo matematika, fyzika a chemie, vo čemž se vědělo, že to z těch odborných škol není asi sláva a tam vlastně jsme se mohli porovnat jako ti horší a bylo vidět, že tedy budeme mít starosti to ňák dohnat, tak jsem se prostě snažil, snažil...“

Zdeněk promoval s červeným diplomem. Chtěl být samostatný a svou práci dělat podle sebe, jak nejlíp uměl. Protože během studia chodil na spoustu brigád, seznámil se s inženýrem Emilem Kostkou, vedle otce další důležitou osobou v jeho životě. A ten mu doporučil nově budované skleníky v Tušimicích.

„...mi přímo nabíd, jestli tam nechci nastoupit, že se tam staví nový podnik a on tam bude pracovat. Jsme tam nastoupili 20. července 1969, ale 1. září 1969 jsem narukoval na vojnu. Na základní vojenskou službu, na rok, naštěstí.“

Po vojně doporučil inženýr Kostka Zdeňka jako vedoucího.

„A von ukázal na mě jako na nástupce, přestože nás tam bylo devět inženýrů na tý provozovně.“

Zdeněk nikdy nevstoupil do strany. I když mu to bylo několikrát nabízeno – například po cestě z jednání.

„A v autě ta paní, když jsme se vraceli, tak mi říkala, no vy jste takovej chytřej, dyť vás je škoda, kdybyste vstoupil do strany, víte, jak byste si mohl žít. Tak jsem se teda na tý přední sedačce vatočil, vynadal jsem jí, co si to dovoluje a že o tom nechci nic slyšet a že nebudu jedním z těch, který vona popisuje, abych využíval něco ke svému prospěchu. A že si na ni budu stěžovat.“

A jak to dopadlo?

„Dostala důtku stranickou, že nebyla kompetentní, aby mi to nabízela.“

Zdeňkovi a jeho Tušimicím se dařilo, ale spousta lidí mu to nepřála.

„My jsme vydělali třeba sto medailí a ty podniky ostatní třeba dvě, tři, pět...takže byly vysazený sazby – zlatá medaile byla nejdřív za patnáct set, stříbrná za tisíc a bronzová za pět set korun. Tak to byl třináctej až čtrnáctej plat najednou. Takže to dělalo trochu zlo mezi zaměstnancema ostatníma, takže si na mě chodili stěžovat, že my jsme protěžovaný, že oni na ty peníze nemůžou dosáhnout, ať taky dostanou nějaký vodměny, takže ono to bylo takový trochu napnutý, ale fungovalo to.

Není tedy divu, že...

„Stranická organizace dělala všechno proto, abych musel odejít, cokoliv se kde šustlo, nebo se nepovedlo...“

Nakonec odešel inženýr Nachlinger pracovat na ředitelství Sempry do Prahy, aby tam byl někdo, kdo tomu rozumí.

„Litoval jsem toho mockrát. Protože to, co v těch Tušimicích, zaplivanejch, jak říkali, nebo začouzenejch a podobně, fungovalo a mělo to nějaký rytmus a řád, tak v Praze to byli samí tetičky a strejdové... a pozor na todleto a na tamto. A už jenom to, že jsem nebyl ve straně, bylo přítěží na veškerý aktivity našeho odboru celýho.“

Ani nové působiště Zdeňkův přístup k práci a k lidem nezměnilo. Naštěstí přišel rok 1989 a Zdeněk stál u zrodu několika firem. Stal se prvním předsedou Svazu květinářů a floristů a pro své znalosti vyhledávaným odborníkem.

Den před naším setkáním odešel do důchodu. Myslíte si, že bude odpočívat?

„Mám dům, zahradu, manželku – dirigentku. Takže pořád je co dělat.“

„Práce je hlavní náplň člověka. A musí se jí věnovat všechno. Naplno. Ať je jakákoliv.“
